

Оно што је мене тамо одушевило јесте однос са професорима који студенте гледају као своје колеге.

• Чим си се све бавио и чим се тренутно бавиш?

Ја сам, водећи се једном паролом коју сам себи поставио: *Или први, или најбољи, или најоригиналнији, а најбоље све то заједно*, настојао да покријем све сегменте у којима сам радио. Као ученик другог разреда Гимназије почео сам да радим емисију на *Уно-радију Бањалука* о Интернету. То је била прва емисија на подручју БиХ на ту тему. Затим сам започео емисију која се бавила мобилном телефонијом, а након тога и издао електронску књигу, која је била прва електронска књига на нашем говорном подручју. Морам признати да ме је новинарство занимало још од основне школе, а у Гимназији сам кроз часопис „Орфеј” и „Г-2000” који је основала група ученика из мог разреда, почео са укључивањем у новинарске токове. То ми је свакако отворило многа врата. Радио сам за „ВВС”, радим за пет медија из региона који се баве озбиљном пословном информатиком и уопште технологијом, нпр. „Мобил мега” из Београда, „Инфо-тренд” из Загреба итд. Радио сам као ИТД-тренер (тренер у области информатике), обучио сам преко 400 новинара. Сарађивао сам и са проф. Грбићем, кад је једна група будућих новинара похађала тај бесплатни курс. Такође сам радио на бројним информатичким пројектима за владине и невладине организације. Можда је интересантно да споменем да сам почетком прошле године радио на развојном програму УН-а, био сам најмлађи директор на свјетском нивоу, директор *ИЦТ* дебатног програма. Након тога, (да не скренем ученике који ово читају с правог пута) одлучио сам да се потпуно посветим факултету јер без дипломе не можете ништа да направите. Све ово су само привремена задовољства.

• Колико се радо сјећаш гимназијских дана и да ли си остао у контакту са пријатељима?

Не знам како ће се мој живот даље одвијати, али за сада сматрам да је период проведен у Гимназији, најљепши у мом животу. То су једноставно нека искустава и пријатељства која не можете ни са чим замијенити, чега се увијек радо присјећате.

Мој разред је имао несрећу или срећу да нам предају „најтежи” професори у Гимназији, људи на чији су помен имена многи гимназијалци дрхтали. Мислим да је то ипак била наша срећа, јер смо имали прилику видјети како је радити у правим условима, мало смо се припремили на животне стресове, а и оно знање које су нам дали је непроцјењиво.

У контакту сам са својим пријатељима, заиста се често виђамо и ниједан сусрет не прође без размјењивања сјећања на доживљаје из Гимназије. То су пријатељства за читав живот, чак су ми двојица и кумови. Могу поуздано да кажем да сви ми, без изузетка, сматрамо да нам је Гимназија била нешто најдрагоцјеније у животу. Све је добро док бринеш због оцјена, имаш сутра контролни и мислиш да је то најгора ствар која ти се у животу може десити.

Већина, поготово четврти разреда, једва чекају да изађу из Гимназије, да не виде више оне цигле, али врло, врло брзо то увиде, бар они прави гимназијалци и траже разлога да у њу поново дођу.

• Можеш ли дати неки савјет садашњим гимназијалцима?

Моја генерација је ишла у Гимназију у послеријатно вријеме и били смо ускраћени за ваннаставне активности. Ви сада имате: новинарску секцију, спортске, дебатне клубове и штошта друго. Ми ништа од тог нисмо имали и све смо морали да импровизујемо. Рецимо, наговарали смо професора физичког да организујемо међуразредно такмичење у одбојци, па смо молили професорицу српског да изведемо представу на њеном часу коју смо самостално припремили; организовали смо дебату у договору с директором, прву у Гимназији, на озбиљном нивоу, послје прославе стогодишњице.

Значи, четири године се ништа није дешавало. Ми смо због тога настојали да неким својим активностима оживимо тај дио Гимназије. Ви, који сте сада ту и имате прегршт секција настојте да то и искористите и немојте се задовољити постојећим.

Зашто неко од ученика не би у сарадњи са професорима физичког васпитања основао секцију за мачевање или сл.? Дакле, препустите се идејама, креативности. Оснујте нпр. удружење сликара аматера. Све то ће вам касније помоћи, вјерујте ми!

Једноставно, активирајте се, испуните свој живот и не дозволите ниједан тренутак да не знате шта ћете од себе. Може се то испунити и забавом, морам напоменути да ја јако пуно излазим с друштвом — није све само у раду.

Битно је да се стекну људске вриједности, јер кад је човек млад може да потпадне под различите утицаје и да скрене с правог пута. Мислим да ту не спада да се некад с друштвом напијете и сл. Скретање с правог пута је када уђете у такву машинерију да вас неко увјери да није добро бавити се нечим, да је у реду лагати — оно што пречесто можете видјети у овим нашим условима. Ви, данашњи гимназијалци, имате исте бриге какве смо ми имали, какве су имали и сви остали. Све ће те бриге проћи, наравно морате да уложите мало труда, али када завршите, имаћете јако добру подлогу коју опет треба искористити, јер без факултета нећете моћи далеко.

Колико је Гимназија квалитетна показују неки примјери. Ја сам рецимо, имао два из њемачког, а опет од 400 студената из читавог свијета, у Грацу на испиту из њемачког сам био најбољи.

• Који су твоји планови за будућност, и гдје ће се она одвијати?

У овом моменту не видим себе негдје другдје, ту је моја породица, пријатељи, начин живота на који сам навикао. Значи, планирам се вратити након завршеног факултета, али то такође зависи од политичке ситуације која овдје буде владала. Волио бих да урадимо интервју једног дана када испуним своје циљеве.

А ја се надам да ће овај број „Орфеја” доћи у руке неком будућем гимназијалцу који ће потражити Борислава Тадића и испунити његову жељу.